

Kedves Igazgatónk, Imre bácsi, Osztályfőnökünk Mariann néni, szüleink, rokonaink,
vendégeink és kedvenc osztályom!

Egy évvel ezelőtt még mi köszöntünk el az akkori tizenkettedikesektől, és még mindig nem akarjuk elhinni, hogy eljött az a perc is, amikor nekünk kell búcsút mondanunk.

A középiskolából való ballagás minden embernek meghatározó mérföldkő az életében, ez az esemény zárja le a könnyed, szinte még gyermekded éveket és a határtalan világba enged minket. Kit továbbtanulni, kit dolgozni. Itt már érezzük, hogy az előttünk álló utat, amelyen haladni fogunk, mindenki önmagának kövezte ki. A középiskola felébresztette bennünk a felelősségtudatot, érzékeltette velünk, hogy a saját életünk kovácsai mi vagyunk. Megtanított bennünket a szorgalomra és az alázatra.

Iskolánk büszkén viseli Kodály Zoltán nevét és művelői gondosan az ő elvbeli hagyatékát. Zenével tanultunk, zenével neveltek bennünket. Megízlelhettük a zene erejét. Zeneszerető, zeneértő, értelmes, érzelmes embereket faragtak belőlünk. Gimnáziumunk kórusaiban a csapatmunka a közös célok összekovácsoltak bennünket és csodálatos élményekkel gazdagították lelkünket. Fellépéseink alkalmával több országot, Magyarországon belül pedig számtalan várost hódíthattunk meg, többek között Szlovákia Galántáját, Csehország Vyskovját, Budapest Bem terét, Dunaújváros diáknapjait és Fehérvár minden zeg-zugát. Megmutathattuk azt, hogy kik is azok a „Kodályosok”.

Együtt örülhettünk kórusaink, vegyeskarunk, lánykarunk és osztály kamarakórusunk arany minősítéseinek, országos dicsérő okleveleinek és az Év kórusa díjainak. A késő délutánba nyúló kóruspróbák így hozták el számunkra a sikereket, ahol Imre bácsi maximalizmusa és viccei gyakran próbára tették éberségünket. Éveink során a sok bolondozás, a számtalan történet, a legapróbb történés is, melyekből naphosszat tudnánk csemegézni mind-mind azt mutatja, hogy ebben a kis gimnáziumban mekkora élet van.

Soha nem feledjük a minden évben izgalommal várt gimnáziumi kirándulásokat, a pesti opera és a rengeteg színházi előadást, amelyeket láthattunk. A közös hajózást a Velencei-tavon, a Kodály hét versengését.

Hálásak vagyunk tanárainknak, mert szárnyaik alá vettek minket és érett emberré formáltak bennünket. Türelemmel, odafigyeléssel voltak irányunkba, még a nehéz helyzetekben is támogattak, segítettek minket. Köszönettel tartozunk osztályfőnökünknek, Mariann néninek, aki hitt bennünk.

Az akadályokon átlendítve, kezünket fogva irányította hétköznapijainkat. Megtanított minket a szép éneklésre. Soha nem feledjük el a történelem órákat Andi néniel, amelyeken hál isten a valósággal ellentétben nem tört ki a világháború. Nyelvekből több szemszögből tökéletesedtünk. Irén tanárnő bölcseségei, Szabolcs tanár úr humora, Tivadar tanár úr új esélyei, melyeket megkaphattunk egy-egy felelet után, Mónika néni kedves, közvetlen olasz órái, Erika néni jó szándékkal vezetett, lelkes német órái mindig emlékeztetésekre számunkra. Magyarból Marianna néni mosolyával és szenvedélyes tanításával elbűvölt bennünket. Ani néni ”ép testben, ép lélekben” felüdítette a testnevelés órákat.

Dorgai tanár úr! Jolánok és Ödönök köszönik Sóstó kincseinek felfedezését. Hálásak vagyunk Ági néni színes kémia óráiért és azért is, hogy megtanulhattuk, hogyan kell a piros négyzetrácsos nagy füzetet ápolni és vezetni. Matematika órán fejünkbe költözött Rita néni intő szava a „jövőre ugyanezt, ugyanitt”. Ebből a szempontból szerencsére itt állunk és ballagunk!

Így érettségünk előtt kezdjük belátni történelemtanáruink, Inci néni híres, bölcs mondatát is, miszerint „az érettségi kilencedikben kezdődik”.

Nincs olyan óra, amiről ne jutna eszünkbe valami és ez azt jelenti, hogy tanáraink személyiségükkel, tudásukkal érdekessé és emlékezetessé tettek minden tantárgyat. Olyan útravalót kaptunk tőlük, amely életünk végéig elkísér minket. Kezük alatt minden eddigi próbatételt igyekeztünk teljesíteni. A második nagy próba, ami még előttünk áll, az érettségi. Köszönjük, hogy eljuthattunk idáig.

Nemcsak tanárainknak, családuknak, szüleinknek is szeretnénk megköszönni, hogy mögöttünk álltak, bíztattak, támogattak, szerettek bennünket az eddig elvezető úton.

Diáktársaim most hozzátok szólok!

Ma még mi tizenkettedikesek vagyunk a nagyok, de a szerepek folyamatosan cserélődnek, az alsóbb évfolyamok is felcseperednek.

Céltudatosság, kitartás és rengeteg munka vár rátok az elkövetkezendő években.

Utánunk a jövő ti vagytok! Kívánom, legyen hasonlóan sok-sok értékben, élményben részetek. Élvezzétek gimnáziumi éveitek minden pillanatát!

Most még együtt vagyunk, utoljára körbenézve látom a soha ki nem törölhető ismerős arcokat, szeretett osztálytársaimat, az alsóbb évfolyamok diákjait és önzetlen tanárainkat. A generációk találkozása, a közös hang megtalálása nálunk nem jelentett gondot és mára mindannyian egy nagy családot alkotunk.

Mi, a ballagó 12. osztály kiszakadunk ebből a családból, de fejünkben egy egész estés film mennyiségét is kiteszik azok az emlékek, amelyeket a gimnázium négy éve adott nekünk. Számomra és sokunk számára mégis a legszebb emlék az a mosoly volt, azok a pillanatok, amikor tanár és diák közösen, önfeledten élvezte az együttlétet.

Itt hagyunk egy tablót, egy mosolyt, 18 üres helyet. Szép lesz visszagondolni erre a négy évre és erre a sok csodálatos emberre. Köszönjük, hogy itt lehettünk!

Ballagunk, érettségizünk és a gimnázium kapuja mögöttünk bezárul, de ajándékként kapunk egy másik kulcsot, az előttünk álló nagybetűs élethez. Hogy ki-ki, ezt hogyan használja, az már rajtunk múlik.

Befejezésül kedvenc angol népdalunk egy sorával búcsúzom. „Adok néked én egy kastélyt, hol bent lakhatnál, s az ajtó kinyílik, mert nincs rajta zár.”

Kedves Tanáraink, Szüleink és Osztálytársaim!

Bár az érettségi még előttünk áll, de egy ballagáson osztálytársainktól is búcsúzunk. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz elkezdni és írni az itt eltöltött négy évről és emlékeinkről. Eddigi Kodályos éveink során elhangzott ballagási beszédekben többször hallottuk: a Zene, ami összekovácsol minket. Szeretném én ezt kicsit más nézőpontból is megközelíteni. A zene volt az, ami által megismertük egymást, a zene alkotott belőlünk egy csapatot, de azt gondolom, hogy életünk során nem csak a zene lesz az, amely összeköt minket, hanem a sok-sok közös élmény, a Kodályban eltöltött felejthetetlen négy év. Mi osztálytársak és diáktársak egymásra találtunk, életre szóló barátságok szövődtek köztünk. A zenének köszönhetjük a mi kis „Kodály-családunkat”.

Lehet, nem voltunk néhányan a legjobb barátok, de osztályunkban kialakult egymás iránt egy bizalmi kapocs, olyan kapocs, mely képessé tett minket arra, hogy meg tanuljunk a másakra figyelni, a nehézségekben biztatni egymást, és sikereinknek együtt örülni.

Az évek alatt mindannyian változtunk, elfogadtuk egymást. Elfogadtuk Cintia senkivel össze nem téveszthető hanghordozását, Dominika jó szándékú véleménynyilvánítását, Fanni dallamos nevetését. Megismertük Gréta rezzenéstelen arckifejezéseit, szépséges Petránk két ballábasait, Viki akrobata mutatványait, Katika rejtélyes lényét, tinder storyjait, hallgatva Lilla rajzfilmből illő Disney hangját. Túléltek Zsani méltatlankodásait, ha nem értett valamit. Sosem felejtjük Barbika frenetikus tánckoreográfiáit, Kata ritkán felcsattanó erős hangját, Szili, azaz Puzzola ó-lábait, Patrik matekórai szenvedéseit, Márk mindenkit lehengerlő táncművészetét. Büszkék vagyunk egyetlen bátyánkra, Gergőre, kinek konferálásait élvezhettük. Második anyánkra, Dórirra, kinek informatikai zsenialitása lehengerelt bennünket. S végül, de nem utolsó sorban, fejet hajtunk Adri irigylésre méltó, hatalmas tudása előtt. Régen talán felbosszantottuk magunkat egymás figyelmetlenségein, értetlenségein, de ma már együtt nevetünk, mert megtanultuk ilyenek elfogadni egymást.

Búcsúzunk, és búcsúzóul ne feledjétek drága osztálytársaim mi volt az első mondat, amit a gólyaavatásunkon megtanultunk:

Kodályos szív, Kodályos lélek, Kodályos leszek, amíg csak élek!

Tisztelt Tanáraink! Kedves Szülők, Rokonok, Hozzá tartozók!
Kedves ballagó 12. osztály!

Shakespeare szavaival köszöntök minden kedves megjelentet a Kodály Zoltán Általános Iskola és Gimnázium ballagási ünnepségén. "Éveket elfelejteni egy pillanat, de vannak pillanatok, amelyeket elfelejteni évek hosszú során sem lehet."

Elérkezett a mai nap, amely az itt álló végzős diákok életének talán egyik legemlékezetesebb napja, a gimnáziumi évek legutolsó napja. Ez az az alkalom, amikor az iskola tanárai, a gimnáziumi iskolatársak búcsút vesznek tőletek. Pár hónapja csak emlegettük a ballagást, a mai nappal azonban megéljük a búcsú pillanatát. Mi elbúcsúzunk, ti leérettségiztek. És hogyan tovább? Lehet, meglepődtök majd, amikor szembesültök azzal a helyzettel, hogy a saját életetek, a saját jövőtök már a ti kezetekben van. A „hogyan tovább” a ti felelősségetek. Amint most végignézek az ünneplő közönségen, biztos vagyok abban, valamennyien szerencsések vagytok. Itt mosolyognak, könnyeznek, avagy egyetértve bólogatnak édesanyátok, apukátok, nagyszületek, a szerető rokonok, barátok. Köszönettel tartoztok nekik, hiszen az ő támogatásuk nélkül nem állnátok ma itt. Ne felejtsetek kimondani a bűvös szavakat: nagyon szépen köszönöm!

A legszebb és a legönfeledtebb éveiteket töltöttétek itt. Kamaszként jöttetek és alig felnőttként léptek ki az iskola falai közül. Visszagondolva gimnáziumi éveitekre, azon tanakodom, melyek azok a szavak, amelyek leginkább jellemezik ezt a négy évet. Szerintem: barátság, összetartozás, vidámság, felszabadultság, játék, közös éneklés. Persze mindenki maga is összeállíthatja a saját listáját, más tartalommal tarkítva, gazdagítva azt, hozzákapcsolhatja személyes emlékeit, megélt boldog pillanatait. Biztos vagyok abban, hogy a közösen megélt élményeink felejthetetlenek. Emlékezzetek az iskolai rendezvényeinkre – gólyanapokra, színházlátogatásokra, hangversenyekre, az OperaKalandra, a biciklitúrára és sárkányhajózásra, vagy akár egy tízpercre – amikor bárhol, bármikor, de együtt voltunk. Jártunk együtt Galántán, Csehországban, voltunk Budapesten, Keszthelyen, Hollókőn és már nem is emlékszem, hol! Ugye, rengeteg élmény köt ide benneteket? Ezeket majd az idő múlásával felidézhetitek. Lehetnek ezek akár „felejthető” emlékek, tantárgyi nehézségek, osztálytársi problémák vagy önfeledt szórakozást nyújtó élmények, szerepléshez kapcsolódó megélt sikerek, egy tantárgyi ötös dolgozat vagy egy kellemes beszélgetés az óráközi szünetben. Mindezt magatokkal viszitek, mi pedig mindig a jó hangulatú, mosolygós tizenkettedikesekre emlékezünk. Tudom, minden együtt átélt nap hozzájárul ahhoz, akik majd később lesztek, illetve leszünk!

Müller Péter gondolataival zárom búcsúztatómat: "Felnőtt nem akkor leszel, ha kardot húzol, és vakmerően harcolsz a vélt igazadért. Nem akkor, ha nem félsz mások arcába vágni a legpimaszabb igazságaidat is. (...) Felnőtt akkor leszel, ha a hibákat önmagadban keresed. Ha sorsodért nem a körülményeket okolod, hanem önmagadat."

Társaim nevében kívánom nektek: Boldogan boldoguljatok! Boldoguljatok boldogan!